

– ПАРАДОКСИ –

– егзекутори и подаци о жртвама –

- уништавање „одреда“ – одштета: „подаци“ (?)

Још 1942. људи који су иза себе имали искуство једног светског сукоба схватили су да ће једнога дана доћи мир и да ће се морати сводити рачуни. Притом су на уму имали зла дела Хитлерове творевине назване „независне“ и на њена злодела према српском народу. Тада нису могли ни слутити да ће крајем рата на власт доћи „мађионичар“, савезник и Хитлера и Стаљина истовремено, који је током рата седео у Загребу као „резервно“ решење – настављач Хитлеровог односа према Србима и Хрватима. О злоделима Хитлера и његових трабаната према Србима није се смело ни поменути, оно што је од Хрвата уништено и дотле припадало Српској цркви као да није ни постојало. Вековни снови латинског Рима су се остваривали у бајковитој форми – велике области православног света током рата су уништене и касније припале Латинима.

Разборити и логици склони људи нису ни могли сањати о ономе што ће се десити доласком наводно ослобођења, када ће Броз наставити са уништавањем Срба тамо где је Хитлер стао. Уместо тога, они су помињали неку одштету која је од нациста према Србима учињена. Стога су говорили о потреби „да се зна шта је било (постојало)“.

Уништавања од Хитлера су вршена „одреда“, свега оног што је било на дохвату. Са жртвама сваке врсте уништавани су и евентуални „докази“ о томе шта је могло постојати и самим тим шта би могло бити уништено.

За „одштету“ о којој су људи од логике и искуства говорили било би потребно дати „доказе“ о постојању нечега пре уништења. Без „доказа“ такве природе не би било ни уништавања (?!).

– – –

„Одштета“ – појам који се у задње време среће у међусобним односима „великих“. Са једне стране се помињу Кореја, Вијетнам,... а са друге Украјина. О страдању Срба од Хитлера/Броза не говори се ни после скоро сто година.

На основу устаничких података из 1805. зна се колико је Србе коштала једна година турске окупације годишње. Кад би се тамо поменуто стање помножило са пет стотина, стекао би се приближни утисак о материјалним штетама које су Срби подносили кроз пет векова. О људским жртвама, разарањима и страдањима и неком обештећењу притом не може бити ни говора.

1850. Срби из кнежевине Србије су морали откупљивати наводно „турска“ имања. Притом нико није ни помишљао да се запита од кога су Турци 1400. куповали та имања или су их тад Турци стицали исто онако као што су то 1941. и 1995. урадили Хрвати.

Искористи се моменат какав је била окупација од тада свемоћног Хитлера, један свет се уништи а онда крајем рата само „озакони“ стање на терену, створено кроз вршење геноцида. Није то једини случај стварања „субјеката“. Известан простор се бомбардује и тако спроведе „темељно“ уништење а потом постаје „страна“ и будућим догађајима.

1814 – „сплет“ – Хаџи Продан, Фенек: М. Никшић као мецена Вука, Хиландара, В. Ракића; Црни Ђорђе Беч тумба; Вук-Филип; Т. Подруг; Прота; Земун... Таково, Чупић, Молер, Ракић

Никшић исте године и посвећење и убиство...

„Молер“ – са стрицем Рувимом породица склона сликању/писању, склон остављању записа...

„Чупић“ –

- 1) по Вуку хвалиша као и по песми (галамџија)
- 2) помирио одбаченог Станка Црнобарца и увео га у токове
- 3) страда мученички...

„Име“ – код Срба стално превирање тим поводом односа према коришћењу календарских/народних имена – отуда је настала установа „славе. Без тога, Срби би као и остали народи славили „имендан“. У средњем веку у Србији постоје примери „симбиозе“ истовремене употребе и календарског и народног имена (проблем је немогуће до краја разрешити, пошто сачувани/познати примери не дају довољно грађе за сигурније и трајније закључке. И у Византији и у Србији познати су примери промене имена невесте поводом удаје. Ђерка краља Николе 1900. се удаје у Русију и од Стане постаје Анастасија.

„Хиландар“ – особе склоне да изврше идеалну реконструкцију (претпостављени изглед неке грађевине) требало би по могућности да изврше реконструкцију Немањиног и Савиног Хиландара из времена око 1200, који је сто година касније срушен и на његовом месту саграђен данашњи храм Хиландара.

„Записи“ 1305, 1319, 1371, 1433 – то су обимнији текстови који се у теорији сматрају и као мала књижевна дела, а њихови аутори се уносе у списак старих српских писаца. Значајно је да сви овде поменути за истраживача историје литературе су од већег значаја него за историка, пошто у погледу фактографије нису много поуздани. Више до израза долази „егоцентричност“ аутора него истинско сведочење о околностима настанка записа.

„Новост“ (по рарег) – Хрвати се из одбојности према некој српској ћирилици вратили свом матичном језику (кајкавски) и матичном писму (глагољица).

„Вест“ (дезоријентација/пропаганда) – у одговарајућем моменту уместо истине подметне се лаж. Ритам живота је такав да се нема времена за дуже испитивање и проверавање. Пропаганда је одиграла своју улогу...

„Окупација“ – Турци су били пет векова; Американци су исти – утешно је да сигурно неће бити тако дуго

„Нежидер“ – аутор из Аранђеловца као да је доведен у Нежидер 1915. чини лош осврт на М. Миланко

„Госпођа Роса“ страда за светосавље од ПП (по узору на жену Урије Хетејца)

1980. К. Ралис упозорава Атињане да за 50 година (2030) ту комунизма не може да буде – тад је то подсећало на неки споразум из Јалте шире непознат (?). Горбачов је убрзао тај процес и „капитулирао“ (!)

„Појмови“ српске историје – случајеви где само једна реч оцртава цео период; анексија/1908; атентат/1914; ултиматум/1914; 1300 каплара/1914; Плава гробница/1916; Кајмакчалан/1916; Солунски фронт/1918; Ћеле кула/1809; Љубић/1815; Равна гора/1941...

Лион 1274 – унија: Српски аутори у недостатку вести о животу Српске цркве уплићу Лионску унију у живот Српске цркве, иако за то нема ни разлога ни потребе. Српска црква је самостална и нема везе са невољама Византије и њеним покушајима (узалудним увек) да преко уније добије неку војничку помоћ од Латина.

Мирослављево Еванђеље – **три лука са** ликовима (?)

Д. Рув. – С. Страт. пише Г. Николајевићу о моштима поводом канонизације Петра I 1830.

1732: КМ: Правила, учитељи из Русије око језика и књига
Српска Књижевна Задруга – као општесрпска установа – данас то изгледа „онако“. До 1912. то је био „појам“. Тад је половина српског народа у ропству под Турском и

Аустријом – бити члан Српске Књижевне Задруге је одмах значило бити „обележен“ (безбедносно интересантан)

Диоклецијан – гоњења хришћана – споља гледано то изгледа једноставно (црно/бело): ови и они. Као и свака држава и тад су у оквицу Цркве постојали „инсајдери“ као они који нису ни здрави ни болесни.

Календар: мученици, подвижници – кроз векове њих било много, далеко више од оног броја који се налази по календарима. Избори за улазак у „календар“ су различити и спадају у област личне процене. У календару би се могао направити „азијски“ и „европски“ део. У „азијском“ је много више синкретизма, већи је удео паганског, док је европски строжи, „рационалнији“.

„Ђурђиц“ – „обнова“ или „освећење“ храма???

Срби/Србијанци

Синтагма представља коб српског бића и извор многих невоља за Србе као народ, а потом је узрок неспоразума и кад су у питању објективни људи са стране (ни као заступници латинске мисли, европејства, ни као антируси). Дихотомија Србин/Србијанац збуњује и саме Србе. Постоји појам „Србија“ у смислу матичне области, али кад се помене онда се помисли као да ван „Србије“ нема Срба. Немањића држава на који се своди појам „Србија“ представља само део српског простора. На широким просторима ван те државе живе Срби о којима се мало зна:

- 1) не зна се много ни о Немањића држави
- 2) о српском карактеру области ван те државе зна се још мање – то је повод да се те области лако „отпишу“ и „уступе“ – коме? Ако о тим областима као српским нема вести, исто тако нема вести да те зоне припадају неком другом...
- 3) оба Савина биографа говоре о путу Саве код Угарског краља. Нико се не прихвата да о томе темељније проговори
- 4) Угари на граници два света – Византије и Рима...

„Срби“ немају своју аутономну историју, створену сопственим трудом. Оно што имају, то је стварано под утицајем и по жељама Беча (Рачки, Јагић, Јиречек, апостата Рув – незадовољан собом удвара се бечким ђацима. Неспоразуми тим поводом дошли су до иззаза и 1991. – Писало се из незнања, по стереотипима створеним у Европи, давно. Тамо су „мапе“ колико-толико одраз стварног стања. Са Србима није тако. Представа о Србима

1800, 1900, стварана је у Бечу према тамошњем укусу... И код добронамерног се јавља питање „шта ће Срби у Хрватској?!“ Они не могу да знају да су ту Хрвате стварали Беч, Хитлер/Броз, Ватикан (**рационалистичка** Европа улогу Ватикана занемарује, а ту лежи највећи део неспоразума). Нажалост, сукоб Латина и православних још увек траје – Латини обаве геноцид као у време Хитлера, очисте простор и онда мудро по обичају заћуте до следеће прилике... Битно је „за почетак“ рећи да Крајина није Србија; то што није ни Хрватска, никога не занима...

„Панагија српског патријарха“ – битно би било, уколико је могуће, нешто одређеније рећи о њеној судбини 1941... (?)

1920 – већи број Срба студира у Бечу и Грацу – о томе се скоро не говори. Како је до тога дошло? Побеђена Аустрија школује људе из тобож победничке Србије??

„Сведок“

- 1) Лекар „Мандиловић“ у Хагу против Срба: што би ишло у користи Срба он по принципима теорије сазнања „не може (не жели) да зна“. Кад треба наступати против Срба, онда он зна“ и оно што по тим истим принципима не би могао да зна. Тужилаштво ту не реагује – можда и не осећа у чему је „игра“
- 2) Вук говори како је Црни Ђорђе пребио писара Стеву – то је било поред шатора и Вук се „ограђује“ и каже да то није видео, што је тачно. Ако би историчари, у првом реду, исти Вук тако увек радили, историје скоро да не би било.

1771 – Будим – Латин оптужује српског свештеника „да незаконито причешћује војнике православне вере који су постављени у граду Будиму, као и болеснике које је посећивао у болници“.

1671 – Атос, пирг **Хиландара** на Спасовој води (ктитор Никанор) било је три храма. 1264. ту је боравио **писац Дометијан** (?)

„Мајски преврат“ (11. јуна 1903); „Октобарска“ 1917 (новембар)

„Рах“ – 1804. не иде лако са устанком; 1875. било противника рата са Турском; 1912. симулације (Дивци/шкарт); 1848. било доста дезертера. Нерадо помињање „сенке“ српске историје

1738. тестамент епископа: за Хиландар, Месић, Војловицу, **Јерусалим, Синај** – тестаменти би могли бити и посебна тена (дарови су наменовани кад је „опште“ у питању скоро истим установама (?))

„Србија“

То није оно што би желели Беч (Јагић, Јиречек, Калај), Хитлер, Броз/Дедијер... „Србија“ је оно што каже Ј. Цвијић

„Крајина“

За „глобалисте“ „круг двојке“ Книн није Србија – требало би да знају да Книн није ни Хрватска (као што није ни Славонија ни Далмација, Истра). Окупације могу дуго да трају, али ипак морају да прођу...

Светосавље/Гадосавље

„Кадар“ гадосавља Р.Филиповић (не)увек крвавих руку комесар спреман на све, криминалац у полицији и полицајац у криминалу. Располаже монетом која увек била на цени, како у цркви апостолској, тако и у цркви Савској (има своје, женино, дечије). Све то носиоци апостолског чина, гадосавци траже (није мала ствар питање по својини). Целина свега у задње време се налази на релацији Ковиљ-Портос (диспечери су Буловић и Стокановић)

В.Радовановић задужен за светосавље – Хиландара, Студенице, Жиче... Жичке паре су поделили Г. Станић, Г. Суботић, Љ. Максимовић... Узданици гадосавља, комесар партијарха Гробића (чијем смраду анђели певају химну на врачуру). 2015. В.Радовановић „ради“, Нишки „протестује“ (живот тече мимо њега и његове „анимирке“; по угледу на псалмопојца, кроткога цара Давида крвавих руку и Ависаге Сунамке, као и на примеру жене Урије Хетејина)

Комесар Ристе Радовића Тајновица са Острога и Ловћена. Павле Кондић чији гадовски потези су добро познати полицији, а и далеко шире – на тај начин он „мисионари“.

– Нови поредак –

Појам није нимало нов – стар је скоро сто година и потиче од великог Фирера (јединог човека који је у 20. веку ценио Србе и истовремено све чинио да их уништи – од њега бар

толико: ценио их је исто толико колико се касније трудио да их уништи; много је загризао, Енглеска, Русија, па није стигао то да учини). Његови наследници Геншер, Меркел, Цобел на уништењу Срба иду стопама свог великог претходника; разлика ипак постоји: Хитлер је ценио и уништавао Србе, његови следбеници и наследници раде на уништењу Срба, али их не цене... Затим, они су јачи од Хитлера, он је 1940. ратовао са Француском и Енглеском. Геншер и Меркел им сада наређују – јавља се питање што Француска и Енглеска ратују са немцима 1914, 1940, зашто и онда се нису потчинили одмах Немцима? Ко зна докле би тако сложни стигли?

Заједно са Хитлером 1941. су били сви данашњи демократи, европејци, натовци – Хрвати, Бугари, Шиптари, Турци; они су уз сваки „поредак“ увек први по „напредности“ и удварању мајсторима било које структуре на нивоу „глобуса“.